

ČAJ



Pro chvíle pohody

PROSINEC 2012

Časopis Autorů Jičínska

HASTRMÁNEK PECIČKA

Hastrmánek měl moc rád i zimu.
Běloučský sníh zasypal rybníček i celé
městečko. Bylo to jako v pohádce. Děti,
teple oblečené do svých kabátků, vyběhly z
domečků, aby si užily sněhové nadílky.
Měly ze sněhu velikou radost. Stavěly si
sněhuláky,
místo nosu jim dávaly mrkev,
místo očí a knoflíků černé uhlí a na hlavu si
vyprosily od maminky nějaký starý hrnec.

Nad' a HAMANOVÁ

75

Vážený čtenáři,

v prosincovém čísle nesmí chybět pohádka,
stejně jako se v rozhovoru přiznává
peckovská autorka **Nad'a Hamanová**,
že „**Knížka u nás pod stromečkem nesmí nikdy chybět!**“
A pod symbolický stromeček přibalila pohádku ze své nové
knihy , a to o „**Hastrmánku Pecičkovi**“.

Malou upoutávku na její knížku
„**Peckovské pohádky dědečka Aloise**“
jsem si dovolil přibalit zase já.
Hostem u štedrovečerního ČAJe je
„Brňák jako poleno“, toho času žijící v Praze

Jan Lipšanský.

Možná jej znáte z jeho úspěšného účinkování na Řehečské
slepici, kde si letos odnesl palmu vítězství v pro něj netradiční
kategorii poezii. A aby nikoho nenechal na pochybách, že je
především prozaik (a taky autor několika knih) přibalil povídku

„**Těšnovské nádraží**“
a dva další fejetonky „**Poklady našich harddisků**“
a „**Nemusí pršet, jen když kafe ...**“.

A já jsem si dovolil přibalit jednu ze svých starších povídek
s vánoční tematikou „**Jirkův dárek**“.

Čtenářům ČAJe přeji krásné Vánoce,
hodně pohody a radosti v kruhu nejbližších
a šťastné vykročení do nového roku 2013,
ve kterém Vás zase rád pozvu na šálek dobrého „ČAJe“.

Váš Václav

HOST ČAJe:

Jan Lipšanský je Brňák jako poleno, vlastně spíše jako Rudy Kovanda, populární postava tehdejší “plotny”. Narodil se v roce – a měsíc a šest dní po – přátelského vpádu varšavských vojsk do Československa. Snil o tom, že se dostane na FAMU, kam se poctivě hlásil každý rok a mezitím pracoval jako pošťák, aniž by co tušil o jistém Petru Bezručovi. Po tzv. sametovce se skutečně na FAMU dostal, ale brzy zjistil, že se scénáři neuživí. A tak dělal devatero řemesel, desátou bídu – reklamu, překlady, public relations, psal články o počítačových technologiích, rozhovory s herci, reportáže z natáčení, filmové recenze... Ve volném čase si psal pro zábavu povídky a knížky, které si nejprve sám vydával, než se podařilo dvěma knihám prorazit u regulérního nakladatelství. Ze všeho nejvíc se však cítí být otcem dvou bezva kluků, manželem – a i když nyní žije v Praze, Brňákem. Resp. Moravákem, což je taková podivná odrůda obyvatele Česka, křížená prý s rozjuchanými Kelty a současně oplývající širokou slovanskou nostalgií a vnitřním smutkem.



Těšnovské nádraží

Schylovalo se k večeru. Ve vzduchu ještě viselo babí léto. Vzduch jemně bodal přicházející, ale stále ještě vzdálenou zimou, zatímco poslední paprsky slunce se snažily zahřát vzduch. Stíny se dloužily a všude kolem převažovaly žluté a červené barvy.

Přišel jsem sem průchodem, vlastně pasáží za Bílou labutí a za prodejnou se semínky rostlin, nyní poněkud chudou a bez zákazníků. Měl jsem štěstí – touhle dobou mezi hodinou vlka a psa se na ulicích vyskytovalo jen málo lidí. Stejně tak pasáž zela prázdnotou a holé stěny působily depresivněji než jindy. Prošel jsem kolem jídelny, kam jsem občas chodil na levné obědy a vyšel na Těšnově.

Po levé ruce růžová budova hotelu, přede mnou zastávka tramvají a za ní parčík. Nad parčíkem magistrála a za ní se zvedaly futuristické stavby tohoto století, plné skla a betonu a údajně vybavené všemi možnými bezpečnostními prvky proti jakékoliv další povodni. Nějak mi k srdci tyto moderní novostavby nepřírostly.

Protože jsem vyšel do podzimního slunce a oněch výše zmíněných barev, říkal jsem si, že bych mohl domů nikoliv metrem, ale vzít to Sokolovskou ulicí pěšky. V té chvíli vyšel z průchodu další člověk, a když viděl, že stojím a pozoruji protější parčík, zastavil se také.

„Víte, že tady kdysi, a není to tak dávno, stávalo nádraží?“

Překvapeně jsem se na toho muže podíval. Tmavě modrý svrchník, prošedlé vlasy, šedé, krátké vousy, neurčitého stáří, ale spíše k šedesátce. Hubený, drobnější postavy, ale stál zpříma.

„Nádraží? Tady? Vždyť tu nikde nejsou koleje?“

„Teď už samozřejmě ne.“

Ukázal rukou směrem k tunelu pod magistrálou vlevo.

„Tam stávalo severní křídlo.“

Pak ukázal na opačnou stranu, kde pod viaduktem dnes stojí budova McDonaldu.

„Tam pak jižní. A přímo před námi se vzpínaly čtyři obrovské sloupy. Po několika schodech jste vyšel k polokruhové vysoké vstupní bráně, a nad vámi stály na římsách sochy a jedna zcela nahoře na střeše budovy. Před budovou místo téhle ubohé silničky táhl se široký viadukt, kde dříve jezdily koňky a později tramvaje. Severní křídlo bylo zbouráno jako první, vadilo magistrále. Hlavní budova a jižní křídlo zde klidně mohly zůstat, ale nikdo nezabránil nesmyslnému rozhodnutí tehdejších radních. Jezdilo se odtud vlakem na Štvanici přes zastávku Rohanský ostrov,“ a muž ukázal směrem k ostrovu ve Vltavě, kde se nyní hrávají tenisové turnaje.

„A pak trat' v podstatě kopírovala dnešní Sokolovskou a mířila do dolní Libně a do Vysočan, ostatně nějaké její zbytky, náspy a viadukty třeba přes Rokytku byste našel i dnes.“

Muž se zadíval směrem k Sokolovské ulici, skryté za mostem magistrály. Pomaličku začala padat jemná mlha. Jeho oči se dívaly zasněně někam do dáli, současně však smutně, neskutečně hluboce smutně. Pak si cvrkl prstem do neexistujícího klobouku a odešel směrem k Petřskému náměstí.

Nádraží? Tady?

Stále jsem tomu nevěřil, snažil jsem se představit si před sebou ohromnou budovu, ale nějak mi to nešlo. A kam by tady vedl nějaký bulvár?

Zavrtěl jsem hlavou, a protože se připozdívalo, vydal jsem se pěšky pod viadukt, kolem parkoviště, přes přechod, a u budovy spořitelny na rohu Sokolovské jsem se zastavil. A pak, místo abych šel rovně, odbočil jsem vlevo k řece, prošel kolem těch moderních budov, z nichž jedna má připomínat zaoceánský parník – snad se nepotopí jako Titanic, až narazí na kru – a došel na Rohanské nábřeží.

Široká silnice, spousty aut vyjíždějí z tunelu, smog. Veškeré kouzlo večera zmizelo, ale když jsem kousek odtud uviděl Negrelliho viadukt, přece jen jsem se vydal směrem k němu, i když ze Sokolovské bych se k němu dostal také.

Přešel jsem však předtím na druhou stranu ulice, blíž k Vltavě. Samozřejmě mi to nedalo a hledal jsem stopy po bývalé železnici. Nenašel jsem však nic a na Rohanském ostrově jsem viděl všelicos, novou výstavbu i nějaké staré budovy, ale z té dálky a v blížícím se šeru a mlze nepoznáte mnoho.

Mezitím jsem došel k viaduktu, podešel jej a vyšel na druhé straně. Ucítil jsem zvláštní vzrušení. Otočil jsem se. Viadukt a jeho mostní oblouky se skvěly mnoha reklamami a reklamními cedulemi.

Pak jsem se ale podíval na oblouk, pod nímž jsem právě prošel. Nejprve mi to nedošlo. A pak jsem uviděl na oblouku černě od sazí. Na vedlejším, tom vlevo, také. Tudy projížděly vlaky a kouř z jejich komínů zde zanechal nesmazatelnou stopu dodnes – dokud viadukt neustoupí opět nějaké ještě modernější výstavbě.

Na místě, kde jsem stál, musely vést koleje. Ale nyní se zde nachází cesta pro pěší a vede kolem nějakých skladových budov a posléze dalších moderních staveb směrem ke Karlínu. Šel jsem tedy dál a na rohu Šaldovy objevil starý podchod i se schody a převisem, ale nyní zcela zarostlý bujnou vegetací, páchnoucí lidskou močí a vyšperkovaný mnoha tagy. Ale i sem se zlověstně blížila rypadla a bagry, aby srovnaly minulost a pohřbily ji

a zastavěly.

Přišlo mi to líto. Zdálo se mi, že za sto let tyto naše moderní budovy nikomu moc extra nepřijdou. Chybí jim sounáležitost s přírodou, chybí jim prostor a volnost – spíše svazují. Jsou chladné a strohé a chybí jim rozlet a fantazie – jaké měly a někdy ještě mají třeba právě nádražní budovy.

Neříkejte, že na těch malých a menších nádražích necítíte příchut' tajemna. Ale co cítíte v železo-betonové prosklené stavbě moderního věku? A cítíte vůbec něco?

Začalo se šerit víc a najednou jsem uslyšel houkání vlaku. Zprvu jsem si myslel, že se ozývá ze Smíchovského nádraží, že se zvuk jen tak nese vzduchem, jak to v zimě bývá, ale znělo to nějak podezřele blíž.

Tehdy jsem se ohlédl a zjistil, že zmizela silnice, auta, že stojím v podstatě v poli a kousek ode mne vede blátivá cesta, nyní však suchá, nepoznával jsem domy, které jako by se nakláněly na jednu stranu jako stromy ve větru a tvořily na jedné straně temný stín.

V tom šeru zářila světla plynových lamp nástupiště kousek ode mne, ozařovala nápis Praha – Karlín vyvedený černým písmem na bílé desce, trojlodní budovu a za ní se táhnoucí nákladní stavení, na nástupišti už čekali lidé.

Doběhl jsem v poslední chvíli, dřevěný vagón vedený parní lokomotivou přijížděl do stanice směrem od Těšnova, lidé v dobových oblecích nastupovali, nastoupil jsem taky.

Dřevěné lavice, ženy s košíky v rukou, studenti s aktovkami, ovzduší vonělo lidským pachem, který si neseme zvenku, kde se nám na oděv chytí kousičky větru, chladu a podzimního listí, užasle jsem sledoval v matném a blikotavém světle minulost a snažil se ji vstřebat všemi póry těla, jenže to nešlo, ohromení bylo veliké a k vidění tolik, tolik věcí!

Dojeli jsme do dolní Libně, někdo vystoupil, jiný přistoupil, svezli jsme se přes Rokytku po dalším viaduktu, stromy kolem se míhaly, nu a před Vysočany jsem uviděl průvodčího a uvědomil jsem si, že nemám lístek, ani peníze. A ty naše současné bych asi neudal.

Vystoupil jsem tedy ve zmatku a chvatu ve Vysočanech, vlak zahoukal a hnul se dál, někam na Nymburk a Poděbrady, a vzadu na plošině stál průvodčí, tmavě modrá uniforma, šedé vlasy, krátké vousy, hubený, drobnější postavy, ale stál zpříma.

Zatímco kolem mne se začala drát o své slovo přítomnost, hluk aut, troubení, rachot sbíječek, domy se měnily... tak vlak, vlak mi pomalu mizel z očí.

Zahlédl jsem ještě, jako poslední věc, jak si průvodčí cvrnkl do svého klobouku, vlastně nádražácké čepice, podíval se na mne a v těch očích měl

ohromný smutek.

Nesmírně hluboký smutek.

Poklady našich harddisků

Za svůj počítačový život jsem dělal na mnoha počítačích. Data si člověk ukládal kdysi na diskety, později vypálil na CD (která dnes zhusta nejde přečíst), a později nebyl problém uchovat si rovnou harddisk v nějakém externím case.

Vždy, když se náhodou dostanu k podobným stařešinám, docela se divím, že třeba vůbec nějaké diskety přežily. Z některých je nutné dolovat data přes nějaký recovery program, ale přece jenom – kapacita 3,5palcových, což byl v 80. a 90. letech výkřik techniky, činí jen 1,44 MB.

Tam se toho skutečně moc nevejde. Pár fotek (tehdy spíše naskenovaných), nějaké texty, dopisy. Uložené pozice her, které si už nikdy nezahraju. Kdo dnes pamatuje Lost Eden nebo Robinson's Requiem, či později Atlantis?

Na CD – podaří-li se nějaká přečíst, protože vrstvy odcházejí i u těch značkových – najdu kromě fotek třeba zálohy některých tehdejších webových stránek. Třeba na Capitolu vyšel jeden z prvních internetových rozhovorů s Arnoštem Vašíčkem, naším nyní nejslavnějším záhadologem, podle jehož knihy nedávno v ČT dávali povedenou trilogii Ztracená brána režiséra Jiřího Stracha.

Dokonce jsem měl schované screenshoty nejslavnějšího tehdejšího hackera CZerta (pokud si dobře pamatuji jeho nick), který naboural jedny z prvních stránek ministerstva vnitra a můj kamarád, který tam tehdy sloužil povinnou vojenskou službu na tiskovém odboru, z toho měl pěkné vrásky.

Našel jsem tam zcela první internetové stránky o Kláře Issové, když byla teprve vycházející hvězdičkou, a zcela zelený (ale první) web o seriálu Třicet případů majora Zemana, kde se dala stáhnout neuvěřitelně zašuměná WAV verze písničky Bič boží.

Našel jsem CD přiložené k již dávno zaniklému časopisu Internet 4U s kresbami na tělo nahých krás. Na jiném – již vypalovaném – CD jsem

našel nějaké tehdy filmové blockbustery ve formátu AVI a v úžasném rozlišení 320*240. Ještě jsem se upamatoval, jak tehdy neměl vypalovací software ochranu podtečení zásobníku (buffer underrun) a bylo nutné vypalovat několik CD a nedýchat u toho.

Našel jsem zálohy svých prvních stránek na Geocities, kde těm je konec, a dokumenty z jakési Expandia banky, která mne lákala zřídit si u nich účet, což se jí nakonec podařilo. (I když ty konce, ty konce, ulhanou a vyděračskou Raiffku si tak úžasný projekt fakt nezasloužil.)

Našel jsem pokusy o nahrávku z televize – z jakési stanice OK3, kde té je konec? A animovanému seriálu Dobrodruzi z vesmíru?

Inu, a pak jsem našel takové ty obyčejné věci, jako fotky sama sebe, když jsem byl mladší, hubenější a měl jsem více vlasů. Vůbec jsem toho muže na fotkách nepoznával. A na některých fotkách byla i babička, která už nežije. Kamarád, který se odstěhoval natrvalo do Austrálie. Ta zrzka z práce, co se mezitím vdala a má děti a kdoví, kde je jí konec. A švára, který byl mladší, a vypadal stejně jako dnes.

Samozřejmě i naše děti jsem měl na fotkách z historických disků. Ten klacek, co jde pomalu do puberty, je na fotkách milé stvoření, které pase koníky, nemá zuby a směje se na plyšového štěkajícího psa. Na jedné z jeho pozdějších kreseb nakreslil mne ve sprše – no toto!

Dokonce jsem objevil jedny z prvních pokusů o elektronické knihy, to v době, kdy Palm knihy teprve začínaly svůj život.

A našel jsem i heslo ke svému pageru! Konečně, po letech. Když už služba Operator neexistuje, resp. zajišťuje ji někdo jiný a staré účty a hesla zrušil.

Našel jsem tiskové materiály o satelitních telefonech Iridium, které měly do pár let dobýt svět a pomoci lidem dovolat se i z kopců Latinské Ameriky nebo Rumunska.

Není to marné, občas se takhle prohrabat starými disky a harddisky. Nahrazují dnes rodinná alba, ale s jakousi přidanou hodnotou, kterou tvoří duch doby, v nichž záznamy vznikaly. Člověk se na chvíli ponoří do své minulosti a možná mu to pomůže v jiném pohledu na své současné žití, problémy, starosti a možnosti řešení.

Nemusí pršet, jen když kafe...

Začalo to, když jsem si na Skype dal status o kávě, který byl jen vylepšeným příslovím. Na to zareagoval kolega.

Jednoho dne jsem chtěl vzdát poctu mé oblíbené kávě (a abyste si nemysleli, ne jen tak ledajaké – jednodruhově, ze střední Ameriky). Slogan zněl: Nemusí pršet, jen když kafe... Načež se kamarád chytnul a začali jsme vymýšlet další upravená přísloví na podobné téma. Co se kávy týče, asi nejlepší se nakonec ukázala:

Káva hory přenáší. Pravá káva nerezaví. Káva cti netratí. V nouzi poznáš kafe.

Samozřejmě, že celkem jsme takto zprznili bezpočet českých přísloví. O pár týdnů později jsme si zadali nové téma – fotbal. Respektive český fotbal. Výběrem prošly slogany:

Co můžeš kopnout dnes, to nechej na zítřek. Komu se lení, tomu zelení. Tak dlouho se kope na Honzu Kollera, až se Baroš utrhne. Devatero kopálistů - desátý bída. Jak si Baroš ustele, tak si také lehne. (Tohle přísloví jsme pak postupně přenesli i na hráče FC Barcelona.). A přísloví Jeden o voze, druhý o koze jsme nechali v původním znění.

Najednou jsme zjistili, že naši předci nebyli žádní blbci. Jejich přísloví spolehlivě fungují i v dnešní přetechizované době. Dokonce jsme šli ještě dál a zjistili, že se o Facebooku píše už v Bibli! Posuďte sami:

„Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Proto vše, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, co jste šepem mluvili v tajných úkrytech, bude se hlásat ze střeš.“ (Lukáš 12, 2-3)

Jehovisté by z nás měli radost. Odhalili jsme další důkaz konce světa, no ne? Co vám mám povídat, najednou jsme od nevinných přísloví přešli ke konspiračním teoriím. Víte třeba, že Červená Karkulka varuje před komunismem a poskytuje praktický návod, jak skončí? Pokud si to nepamatujete, tak s břichem plným kamení a ve studni.

U Sněhurky a sedmi trpaslíků jsme dlouho nevěděli, ale dnes je nám

jasné, že jde o Nostradamovu předpověď Karolíny Peake a jejího „poslaneckého klubu“. Znáte to, kam čert nemůže, tam nastrčí ženskou.

Vsadím se, že konec mayského kalendáře bude mít hodně co do činění s Českou republikou a její kocourkovskou politikou.

Pak si kamarád přečetl nějaké knihy jistého Dana Browna, ale od té doby se s ním nedá mluvit. Tvrdí, že Jan Hus byl přímým potomkem Piláta Pontského, a než ho upálili v Kostnici na hranici žehem, ukryl velký poklad z jeruzalémského chrámu, dost možná i archu úmluvy, poklad, jenž hledal i Jan Žižka, a nakonec ho našel a poklad se předával z generace na generaci, samozřejmě jen mezi protestanty, aby nakonec byl zalit do sochy svatého Václava na Václavském náměstí, kde nad tím, aby se nedostal do nepovolaných rukou, dohlížejí svědkové Jehovovi.

Magor ten můj kamoš. Měli by mu rodiče zakázat toho Dana Browna číst. Abych podobně nezblblnul, vrátil jsem se od mystických proroctví o dnešním světě k příslovím. Říkal jsem si, tady není co zkazit.

Jenže to by člověk nesměl číst noviny a dívat se v televizi na zprávy. Protože pak vám hned tanou na mysli celé legie přísloví. Třeba:

Lež má krátké nohy. Líná huba – holé neštěstí. Mezi slepými jednooký králem. Mnoho psů – zajícova smrt. Kovářovic kobyla chodí vždycky bosa. Komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí. Košile bližší než kabát. Koho chleba jíš, toho píseň zpívej. Lepší vrabec v hrsti, nežli holub na střeše. Koho včera oběsili, k tomu se dnes modlej. Plný břich, rozum tich. Potrefená husa se vždycky ozve. Ruka ruku myje. Spí jako dudek. (Schválně, jestli víte, o kterém kandidátovi na prezidenta toto přísloví mluví?) Špatný vozka, který neumí obrátit! Ševče (chemiku, nádražáku, dosad'te, co libo), drž se svého kopyta. Hloupý, kdo dává, hloupější, kdo nebere. Drzé čelo lepší než poplužní dvůr.

Dalo by se pokračovat donekonečna.

A tak skončil celý tento experiment a na Skypu už mám jen nějakou neutrální hlášku. Nakonec jsme se opět dostali k politice, kamarád zblblnul a Mayové či Nostradamus? Kam se hrabou na česká přísloví.

„Knížka u nás pod stromečkem nesmí nikdy chybět!“

ROZHOVOR S NAĐOU HAMANOVOU

Mezi významnými literáty je zastoupena celá řada lékařů či zdravotníků, nakonec Svatopluk Káš vydal “Slovník českých lékařů – spisovatelů”. I v našem literárním spolku je několik zdravotníků, pro které je literatura koníčkem. Stejně tak i dnešní zpovídaná autorka, Naďa Hamanová z Pecky, je profesí zdravotní sestra. Takže se nabízí otázka: Je literatura únikem od náročného povolání, kde jsou nemoci a bolístky denní realitou?

- Měla jste ke knihám blízko již jako dítě? Která kniha patřila nebo dokonce stále patří k vašim nejoblíbenějším?

Můj tatínek byl velký čtenář a vedl mě k čtení knížek už odmala. Měla jsem moc ráda ty chvíle, kdy jsme si spolu četli. U nás na vesnici byla malá knihovna a nezbylo moc knih, které bych nepřečetla. Nejraději jsem měla pohádky. Knížky Boženy Němcové a Josefa Lady mě provázely mým dětstvím. Knihu o kocourovi Mikešovi jsem minulý týden vyndala z mé z knihovny a předala mým vnučkám. Snad je také potěší, jako v dětství mě. Hned za pohádkami přišly na řadu historické knihy a staré pověsti, cestopisy a také detektivky, proložené sem tam nějakým pěkným dívčím, později ženským románem.

Snímek ze křtu knížky „Peckovské pohádky dědečka Aloise.“ Vlevo autorka Naďa Hamanová, vpravo ilustrátor knížky a peckovský knihovník Petr Pavel.



**- Kdy jste začala literárně tvořit a co bylo tím nejsilnějším impulsem?
A co pro vás psaní znamená?**

Psát jsem začala už na střední škole, ale jen tak pro sebe. Až když moje děti vyrostly a osamostatnily se a já měla najednou více volného času, tak jsem se k psaní vrátila.

Psalí pro mě moc znamená. Je to takový ten únik od běžných starostí.

Můžu si příběh vést svým směrem a pro svoje potěšení, a jestli snad potěší trochu i mé čtenáře budu moc ráda.

**- Co vás přivedlo k tomu, že jste s rukopisem šla za nakladatelem?
Oslovila jste víc nakladatelství nebo jste měla úspěch hned při prvním kontaktu? Jaké vůbec máte zkušenosti s vydavateli?**

Ze všeho nejdříve jsem si chtěla zkusit, jestli vůbec dokážu knihu napsat až do konce. Moje první kniha nepřišla na svět jen tak lehce.

Když jsem ji ze svých ručně psaných poznámek začala psát do počítače a měla ji skoro hotovou, dostal se mi do počítače vir a já byla zase na začátku s notesem svých poznámek.

Po nějaké době jsem se k ní znovu vrátila. A když byla konečně napsaná a já ji poslala do nakladatelství, měla jsem štěstí a kniha byla během třech měsíců na světě.

S mou vydavatelkou paní ing. Sasínovou z vydavatelství „Šuplík“ mám velice dobré zkušenosti, a proto jsem si u ní nechala vydat i moji druhou knihu - Peckovské pohádky dědečka Aloise.

- Debutovala jste novelou ze současnosti. Jak moc se v ní promítají autobiografické prvky nebo je to čirá fabulace?

Jsem takový ten typ, který zážitky ze života i ze svých cest stále sepisuje do nějakého notesu.

Také tak to bylo při mém pobytu v Paříži. Po nějaké době mi přišlo líto, že mé zápisky jen tak leží v mém psacím stole, tak jsem k nim přidala jeden z příběhů, které jsem vyslechla a také něco přimyslela a byla tu první kniha – Hořká příchuť štěstí.

- Jaký ohlas jste zaznamenala na svoji prvotinu “Hořká příchuť štěstí” a jak to bylo s její distribucí? Podílela jste se i finančně na jejím vydání a jaká byla návratnost vložených prostředků?

Knihu jsem si vydala vlastním nákladem, většinou skončila v knihovnách mých známých. Také jsem ji nabídla okolním knihovnám a na svém čtení. Zbylo mi už jenom několik výtisků, tak doufám, že se alespoň trochu líbila. Posoudit to ale musí její čtenáři.

O návratnosti vložených prostředků bych raději nemluvila – hodně knih jsem darovala. Ale splnil se mi můj sen a to je hlavní.

- Dalším počinem jsou vaše pohádky a povídání z Peckovska, kde se vrátíte do minulosti? Jak vůbec vznikl nápad a jak dlouho trvala jeho realizace? “Peckovské pohádky dědečka Aloise” jsou takovým příjemným pohlazením po duši, možná je to i ideální vánoční dárek. Kde mohou zájemci knížku sehnat?

Když moje malé vnučky dosáhly věku, kdy se pro ně staly pohádky zajímavé, tak jsem je začala psát pro ně. A protože jsou ty moje vnučky zvědavé jako všechny ostatní děti, chtěly vědět něco o našem městečku. Tak jsem si řekla, že by nebylo špatné je s ním seznámit pomocí pohádkových příběhů. A tak jako první vznikla pohádka Hastrmánek Pecička. Dokonce jsme měli doma konkurz na jméno hastrmánka a nakonec to vyhrál Pecička. Také jména pro ostatní postavy jsme vymýšleli spolu. A jak děvčátka rostla, tak chtěla další pohádky.

Jednou na procházce k paloučku pod hradem jsem si začala vymýšlet pohádku o vílách a pokladu ukrytém ve skále. A tak jsme se tam začali vracet a já pro ně vždycky připravila nějaký poklad, který jsem tajně schovala do pukliny ve skále. Dodnes se tam rády vracíme a holčičky mi vždycky na paloučku zatancují jako víly a pak běží položit ruce na skálu a prosí o poklad.

A pak jednou mezi Machytkovou kovárnou a Modrou hvězdou vznikla pohádka - Kovář Josef a sládkovic Mária. Na náměstí u kašny - O nepoctivém pekaři, kterého za trest v té kašně vykoupali. Na hradě Pecce bojovali rytíři o ruku Johanky a další a další pohádky.

Knížku pohádek jsem začala připravovat k vydání před loňskými prázdninami a během roku jsem ji už držela v ruce. Obrázky k pohádkám kreslil pan Petr Pavel.

Knihu lze sehnat na internetových stránkách - www.suplik.cz a také v místní knihovně v Pecce.

- Máte i další aktivity, které se zabývají peckovskou historií? A co vůbec chystáte nového?

V roce 2004 jsme za spolupráce obyvatel Pecky připravili výstavu starých fotografií a dokumentů a vznikl i film – Historie Pecky a já začala sbírat vše o historii našeho městečka. Fotografuji také Pecku současnou, moje sbírka obsahuje fotografie skoro celé Pecky i s jejími vesnicemi.

Je připravená k tisku kniha o historii Peckovských vesnic ve spolupráci s panem Pavlem. Už se dělají poslední úpravy.

Také chystám další knížku pro děti – Peckovské vyprávění na dobrou noc. Jsou to opět povídky i pohádky, tentokrát trochu více současné. A zase vznikají za velké pomoci mých vnuček. Snad se budou dětem líbit.

Můžou se těšit třeba na nutrii Rozárku, která se objevila v rybníku Tešňáku, skřítku Raráška, který bere hračky nepořádným dětem, nebo Kouzelnou mašinku. Víc nebudu zatím prozrazovat.

Mám rozepsaný další román pro ženy, tentokrát vás zavede na dovolenou do Chorvatska. Víc zatím také neprozradím.

Také připravuji materiály pro knihu – Pecka a její život. Je to takové vyprávění příběhů lidíček z Pecky, kde vzpomínají na to, jak se tady dříve žilo. Kniha bude doplněna starými fotografiemi.

- Víím, že máte tři děti a tři vnučata. Čtete vnučatům pohádky nebo vás ovlivňují v tvorbě?

Bez pohádek se hlídání mých vnuček nikdy neobejde. Buď si je čteme, hrajeme, nebo vymýšlíme nové. Jsou moc šikovné a mají velikou fantazii. Všechny moje pohádky vznikají hlavně jejich zásluhou. A stále chtějí vymýšlet nové. Ty naše Peckovské pohádky znají skoro nazpaměť, už podle nich hrajeme i divadlo a naše procházky po Pecce skončí vždy na jednom z míst, o kterých se v pohádkách povídá.

Je to takové naše putování po stopách pohádek dědečka Aloise.

- Naš rozhovor vychází v prosincovém čísle ČAJe, takže Vánoce jsou už skutečně za dveřmi. Jaké jsou vaše Vánoce? Idylické jako v “peckovských pohádkách” nebo komerční? A najde se u Hamanů pod stromečkem vždycky nějaká knížka?

Naše vánoce jsou pro nás ve znamení tradic. Nesmí nic chybět. Ani tradiční vánočka, štrůdl, pouštění lodiček se svíčkami, rozkrajování jablíček...

Stoletý zvoneček s červenou mašlí už zase letos čeká, aby oznámil, že přišel ježíšek.

Knížka u nás pod stromečkem nesmí nikdy chybět. To by snad ani nebyly vánoce. I mé vnučky je mají moc rády. Zítra odjízďím na knižní veletrh do

Havlíčkova Brodu. Už se moc těším, až pro ně zase budu nějakou vybírat. Všem vám přeji, abyste i vy pod stromečkem našli knihu, která vás potěší. Krásné vánoce a hodně pěkných chvil se svými blízkými vám přeje Naďa Hamanová.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně inspirace do dalších knížek.

Ptal se Václav Franc

Nad'a HAMANOVÁ: HASTRMÁNEK PECIČKA

Na kraji městečka Pecky, u potoka Javorky, byl kdysi Podzimkův rybník. Z každé strany se k jeho hladině skláněly staré vrby a šeptaly si ve větru o dobách dávno minulých.

Kačenky se proháněly po hladině a schovávaly se v rákosí. Kapřici zvědavě vystrkovali z vody svoje hlavičky a pozorovali, co se děje nad hladinou.

V tom pěkném rybníčku bydlel od nepaměti hastrmánek Pecička. Nejraději sedával na staré vrbě a pyšně se rozhlížel po svém království. Všechny kapříky, ostatní rybky i ty štiky měl pečlivě spočítané.

Malované hrnečky s dušičkami, uložené v poličkách v rákosí, pečlivě opatroval. Některé už zdědil po svém tatínkovi hastrmanovi.

Podzimkův mlýn pod splavem vesele klapal a z jeho komína stoupal k nebi proužek kouře. Hejno hus se páslo na louce a občas se pustilo i do zahrádky paní mlynářky. Jakmile to zpozoroval pejsek Alík, vběhl mezi ně a hnal je až ke splavu.

Do mlýna lidé nosili pytle s obilím a pan mlynář jim z něho umlel mouku na chleba, buchty a koláče.

Hastrmánek spokojeně bafal ze své fajfky a čekal, až zase ucítí tu krásnou vůni, která se každou neděli linula ze mlýna. To paní mlynářka čekala návštěvu a pekla buchty. Pokaždé je dala v pekáči vychladit na zápraží a nikdy nezapomněla dát dvě stranou na talířek pro hastrmánka.

Pecička ji pozoroval ze své staré vrby, a sotva mlynářka zašla zpátky do mlýna, vylezl ze svého úkrytu a buchty si odnesl. Nejraději měl tvarohové, ale když byly makové, také nikdy neodolal.

Paní mlynářka s panem mlynářem měli hastrmánka moc rádi a byli spokojeni s tím, jak pečlivě se stará o jejich rybníček. Voda v něm byla tak čistá, že bylo vidět až na dno, a kapřici byli pěkně baculatí.

Někdy přišel k rybníčku rybář lovit hastrmánkove rybičky. Ten se ale divil, když místo kapříka vylovil nastraženou botu. To se Pecička neudržel a tak moc se smál, že málem spadl z vrby do vody.

V létě bylo u rybníčka moc hezky, děti se po něm projížděly na lodičkách a hastrmánek na ně dával pozor, aby se jim něco nestalo.

Když sluníčko ohřálo vodu, chodily se děti z Pecky do rybníčka koupat. Některé si hrály i na břehu Javorky. Stavěly si vodní mlýnky, přehrady z hlíny a chytaly pstruhy v kořenech staré vrby.

Ale hastrmánek měl moc rád i zimu. Běloučský sníh zasypal rybníček i celé městečko. Bylo to jako v pohádce. Děti, teple oblečené do svých kabátků, vyběhly z domečků, aby si užily sněhové nadílky. Měly ze sněhu velkou radost. Stavěly si sněhuláky, místo nosu jim dávaly mrkev, místo očí a knoflíků černé uhlí a na hlavu si vyprosily od maminky nějaký starý hrnec.

Zachumlané do čepic a šálů se na saních proháněly po stráni okolo pivovaru a mávaly hastrmánkovi na pozdrav. Někdy se jim sáně z kopce rozjely tak rychle, až měl Pecička strach, aby neskončily u něho dole v rybníčku.

Když mráz uzavřel vodu a na rybníčku se vytvořil led, Pecička čekal, až přijdou děti z městečka, vymetou sníh a začnou se po ledě prohánět na bruslích. Pozoroval je ze své staré vrby a vždycky si s nimi užil spoustu legrace.

Sledoval, jak kluci s podivně zahnutými holemi honí po rybníčku nějakou kulatou věc. Mockrát se musel honem schovat, aby ho s ní netrefily.

Jednoho dne vzbudily hastrmánka podivné zvuky. Vylezl, aby se podíval, co se venku děje. Najednou uviděl, jak po hrázi jezdí jedno auto za druhým a začínají jeho rybníček zasypávat hlínou.

“Copak se to děje? Co to s mým rybníčkem dělají?” naříkal hastrmánek.

Pospíchal do mlýna, aby se poradil s panem mlynářem.

“Pane mlynáři, proč nám zasypávají rybníček a proč se už netočí mlýnské kolo?” ptal se.

“Ve mlýně se už mouka mlít nebude, Pecičko, už se dá koupit v každém krámě,” odpověděl mu pan mlynář. “A rybníček zasypou, protože už ho tady nechtějí. Budeš se asi muset odstěhovat jinam,” pokračoval smutně.

“A kam se podějí všechny rybičky, žabky a kačenky? Copak s nimi bude, když nebudou mít svůj rybníček?” ptal se dál nešťastný hastrmánek.

“Jestli ti můžu poradit, Pecičko, dál proti proudu v lese je rybníček Wolfáček. Žádný hastrman tam nežije, tak byste se tam mohli všichni přestěhovat.”

Hastrmánek ihned svolal všechny obyvatele rybníčka na poradu.

“Co nám to tu dělají?” ptaly se rybičky.

Vyděšené žabky vyskákaly na břeh pod vrbu a všechny kačenky už také rybník opustily. Poplašeně vzlétly nad hladinu, když do něho první auto

vysypalo hlínu. Naposledy nad ním zakroužily, aby se s ním rozloučily, a letěly si hledat nový domov.

Vody z rybníčka stále ubývalo, a tak se Pecička musel rychle rozhodnout, co budou dělat.

“Musíme náš rybníček opustit. Celý nám ho zasypou! Pan mlynář mi poradil, že nedaleko proti proudu potoka je rybníček Wolfáček. Nemá žádného hastrmánka, tak bychom se tam mohli nastěhovat.”

“Nám se ale bude stýskat po našem rybníčku, po mlýnu a starých vrbách,” stěžovaly si stále rybičky.

“A co naše krásné rákosy? To také zasypou?” chtěly vědět.

“Rybníček zasypou celičký, nezůstane ani kousek,” žaloval všem hastrmánek.

“To už tady nebude nic jako dříve. Kam budou děti chodit v zimě bruslit a v létě jezdit na lodičkách, když tu žádný rybníček nebude?” chtěly rybičky vědět.

“Budou muset na Wolfáček. Tak honem, honem, už nemáme moc času.”

Rybičky se rychle seřadily, hastrmánek je přepočítal a pak jedna po druhé vpluly do potoka. Zamávaly ploutvičkami a vydaly se hledat Wolfáček.

Hastrmánek si vylezl do koruny své staré vrby a díval se, jak auta dál zavážejí jeho rybníček.

Když z něho zbyla poslední loužička, zadíval se naposledy směrem ke starému mlýnu a dal se do pláče. Jak se jim tady dříve pěkně žilo, když mlýn vesele klapal!

Hastrmánek plakal, utíral si slzičky do šosu svého kabátku a žalostně volal:

“Komu tady náš rybníček vadil, proč nám ho zavezli?”

Nikdo mu ale neodpovídal, jen rachot aut bylo slyšet na hrázi.

Smutně si utřel poslední slzičku, naložil na trakař svoje hrnečky a vydal se za rybičkami do rybníčku Wolfáčku.

Až půjdete někdy kolem na procházku, možná ho uvidíte, jak sedí na hrázi, bafá ze své fajfky a povídá si se svými kapříky. Tenhle jejich nový domov jim snad už nikdy nevezmou a hastrmánek v něm bude žít navěky.

A zazvonil zvonec a pohádky o hastrmánkovi je konec.



NAĎA HAMANOVÁ :
PECKOVSKÉ POHÁDKY DĚDEČKA ALOISE
(vydalo nakladatelství Šuplík, září 2012), ilustrace Petr Pavel

Po milostné novele „Hořká příchut' štěstí“ se peckovská autorka Naďa Hamanová rozhodla napsat knížku pro Peckováky (ale nejen pro ně). Jedná se o pohádkovou knížku, kde ústy dědečka Aloise vypracuje autorka vnučatům pohádky a pověsti z Peckovska a okolí.

Knížka je vlastně takovým „kalendářem“ života prostých lidí v minulosti, neboť hlavní hrdinové, dědečkovi vnuci Honzík a Kubík, v úvodu očekávají vránu, aby přivítali svoji sestřičku, která získá jméno po svém dědečkovi. Ale s oběma kluky můžeme pomáhat v malém hospodářství, chodit do školy, vybírat brambory, drát peří, bruslit, sáňkovat, navštívit loutkové divadlo či se připlést do masopustního reje. Takže se dnešní malí čtenáři seznamují s životem na malém městečku, jak vypadal v době mládí jejich dědečků či babiček, čímž je knížka cenným pomocníkem, neboť dnešní děti o životě na počátku 20.století mají většinou jen mlhavé představy.

Kniha obsahuje pochopitelně pohádky, jsou psány krásným srozumitelným jazykem. Pochopitelně i u nich musí zvítězit dobro nad

zlem, ale ukazují, že ani život pohádkový není peříčko (viz Hastrmánek Pecička), že se šidit nevyplácí (O nepoctivém pekaři či Hostinský Václav), že zlato z pokladu není všechno (Vílí poklad) a že poctivost a pracovitost přináší uznání a spravedlivou odměnu (např. O Johance a statečném rytíři, Kovář Josef a sládkovic Mária atd.) Bylo by krásné, kdyby to tak bylo i v běžném životě.

Oceňuji i příjemné kresby peckovského pana knihovníka Petra Pavla, které dětem přinášejí i mapku Pecky a okolí, ale především vhodně doplňují psaný text a rozvíjejí dětskou fantazii.

Jsem rád, že autorka zařadila i poslední kapitolku, ve které dědeček Alois umírá, aby odešel za babičkou „do nebička“. I smrt patří k životu a v této podobě je podána dětem milosrdně a laskavě, leč řečeno s klasikem „lidé jsou smrtelní, práce je živá“, takže buďme rádi, že po dědečkovi Aloisovi zůstanou dětem krásné pohádky.

Symbolicky řečeno, díky paní Hamanové, že po ní, i když doufám, že napíše ještě hodně a hodně knížek nejen pro děti, což ji ze srdce přeji, zůstane taková pěkná knížka, jakou bezesporu „Peckovské pohádky dědečka Aloise“ jsou.

Václav Franc

Václav FRANC: JIRKŮV DÁREK

Náš Jirka nám již od narození připravoval celou řadu příjemných i nepříjemných překvapení. Brzy přestal nosit pleny, ale nemohl si zvyknout, že se musí dělit o hračky, půjčovat dětem auta a plyšové medvědy. Ve školce jej učitelky chválily, jak pěkně kreslí, a že se dokáže podepsat, i když se mu občas podařilo udělat hůlku od deštníku, jak říkával velkému tiskacímu písmenu J na druhou stranu, ale když se ve školce děti popraly, tak v chumlu nemohl chybět náš Jirka. Snažili jsme se synovi vysvětlit, že se nemůže s každým přát, že se musí s ostatními dohodnout a podělit, ale jak rostl a nám se nevedlo pořídit Jirkovi brášku nebo sestřičku, vyrůstal stále více jako jedináček. Vyžadoval naši pozornost, nutil nás abychom s ním hráli Pexeso a strašně vyváděl, když nevyhrál. Hrůza nás obcházela, když pod vánočním stromečkem našel tašku a bylo jasné, že příštího l. září začne Jirkovi, ale taky nám, škola. Jirka se zprvu na školu těšil. Sám se naučil znát písmenka z obrázkových knížek, uměl napočítat do deseti a jeho neustálé proč v autobuse cestou do školky, mě přiváděly k šílenství. Třeba když se zeptal: "Mamí, proč má ten pán červený nos?" nebo : "Mamí, proč má ta paní tak velký břicho?"

Druhý den se Jirka vrátil ze školy a rezolutně prohlásil, že se školou končí: "Já už do školy nepůjdu!"

"A proč?" vyděšeně jsem pozorovala čerstvého školáka, jak zahodil tašku do kouta.

"Paní učitelka mně nadává!"

"Nadává? Co to plácáš, proč by ti nadávala? Tys určitě něco provedl?"

"Neprovedl, mami, opravdu!" dušoval se syn.

"Jirko, nelži, jak to bylo?" vyzvídala jsem s netrpělivostí.

"No ..., " nechťelo se mu s pravdou ven, "říkala mně, tak pojď Jiří k tabuli a já nejsem žádné Jiří, já jsem přece tvůj Jirka!"

S odzbrojujícím pohledem se vrhl do náručí.

Problémů neubývalo, spíše naopak. Občas zapomněl nakreslit obrázek, dát podepsat sešitek, udělat úkol nebo ztratil tužku. Vrcholem bylo, když paní učitelka rozhodla, že Tomáš a Verunka jako první ve třídě smějí psát propisovačkou. Jirka patřil mezi nejchytřejší děti, snad jej paní učitelka chtěla vytrestat za lumpárny a rošťáčiny, a tak si na propisovačku měl nějaký den ještě počkat. Jenže Jirka cítil rozhodnutí jako obrovskou křivdu, a tak vzal spravedlnost do svých rukou. Na Tomáše si počíhal a nabouchal mu, až mu tekla z nosu krev. Manželova trpělivost přetekla, a tak přišel na řadu výprask a před vánocemi pořádá sprcha: "A abys věděl, když pořád zlobíš, tak pod stromeček dostaneš jen jeden dárek a nebude žádný kapr!"

Jirka se rozbřečel. Kapra zbožňoval a představa chudého stromečku v něm vzbudila lítostivost, ale snad to přece jenom pomohlo. Alespoň částečně. Jirka sekal dobrotu, Tomášovi se před třídou omluvil. A pak přišel poslední školní den před svátky. Přemlouvala jsem manžela, aby přece jenom trochu zmírnil vynesení rozsudek, protože jsem večer před spaním viděla v Jirkových očích smutek a zklamání. A Vánoce jsou přece svátky dětí, jejich rozzářených pohledů na stromek a dárky pod ním.

Jenže muž byl paličák: "Když mu povolíme, budeme mu za pár roků pro legraci!"

Čekala jsem na synův návrat ze školní besídky marně. Ve tři hodiny se manžel vrátil z práce, ale Jirka ještě nebyl doma.

"Kde jen může být?" ptali jsme se vzájemně. Vyloučili jsme možnost, že by něco provedl a zůstal po škole za trest. Učitelka určitě pospíchá a nebude si přidělovat práci.

"Zkusíme zavolat k Burešovům, jestli se náhodou nestavil Jirka u Tomáše," navrhl manžel a již vytáčel příslušné číslo. Místo uklidnění přišly další obavy a otázky. Tomáš přišel domů v půl jedné a o Jirkovi nic neví.

"Vidíš, to máš z těch tvých výchovných metod," začala jsem obviňovat manžela. "Třeba se někde toulá a bojí se jít domů nebo skočil pod vlak!" Příběhy školáků, kteří si pro čtyřku na vysvědčení sáhnou na život, začínaly kroužit kolem jako černá můra.

"Počkej," snažil se mě uklidnit již tak dost nervózní manžel. "Třeba šel k babičce a dědovi?!"

"Chytila jsem se posledního stébla naděje. Třeba je u našich, občas Jirku hlídali, když jsme šli do divadla. když nenašel pochopení doma, tak se šel schovat k babičce. Vždycky mu podstrkovala sladkosti a náramně ho rozmazlovala, zkrátka první vnouček.

"Jen až přijde domů," rozčiloval se manžel, ale já už telefonovala.

"Ahoj, mami, je u vás Jirka?"

"Jirka? Co by u nás dělal, takhle pozdě?"

"A nestavoval se u vás?"

"Ne, proč? On ještě není doma ze školy?"

Teď jsem ztratila nervy definitivně. Jirka utekl z domova. Přestala jsem myslet na cukroví, na stromeček, na dárky. Celý svět se zmenšil na našeho malého uličníka, na nejlepššího kluka pod sluncem, na mého Jirku.

"Musíme zavolat do nemocnice, třeba ho porazilo auto! A taky na policii!"

Běhala jsem po pokoji a tma padající do ulic mě nutila představovat si nejrůznější nástrahy, které mohly Jirku potkat.

"Počkej, musíme v klidu všechno promyslet," snažil se reálně uvažovat manžel. "Nejdříve zkusíme nemocnici a když ne....."

Zazvonil telefon.

"Kde je Jirka? Děda jede k vám! Už jste volali na policii?"

"Počkej, babi," křičela jsem do sluchátka a slzy měla na krajičku.

"Holka, ty si řekneš klid a kdo ví kde je klukovi konec!"

Manžel listoval v telefonním seznamu, když se za dveřmi ozval šramot.

Vyskočila jsem: "Jirka!"

Za dveřmi stál jen děda. Všechno jsme mu podrobně vyličili. Manžel začal telefonovat.

"Co že, žádné sražené dítě jste dneska nepřijali, ale nám se ztratil syn Jirka ?!"

Když jsme byli zabráni do telefonování, nepostřehli jsme, že ve dveřích stojí Jirka. Tváře měl červené a bundu na rukávu špinavou. V ruce držel celou rozmáčenou tašku.

"Jirko!" vykřikli jsme všichni tři. "Kdes byl?"

"Když já ... nechtěl jsem, abyste měli pokazený vánoce. Za to, že jsem nabil Tomášovi nemůžete, a tak si jen jeden dárek zasloužím, ale kdyby jsme zůstali bez kapra, tak by to byl trest i pro vás a vy za nic přece nemůžete!"

Jirka vytáhl z tašky šupináče, takového minikapra dorostence, už bez známek života.

"Měli jsme o tebe hrozný strach!"

"Já vím, ale ... všude měli jenom velký a za tolik peněz, co jsem měl v prasátku, jsem sehnal kapra až v rybárně za továrnou!"

Ani jsme se na Jirku nemohli zlobit.

"A kdybych si mohl vybrat ten dárek, tak nechci žádný auta, ale já bych chtěl nejvíc pod stromček," odmlčel se, "bráchu!"

Nakonec ten Jirkův kapr přinesl štěstí. Příští vánoce nás bylo o jednoho víc. A Jirkovi ani nevadilo, že se nám narodila Lenička.

ČAJ v roce 2012

Shodou okolností je prosincové číslo ČAJe dvakrát významné, jednak se uzavírá první rok, kdy se změnil formát časopisu a za druhé vychází číslo 75, které završuje třetí pětadvacítku a stalo se tradicí, že stejně jako v čísle 25 a 50, i tentokrát se chci ohlédnout zpět. Takže č.50 vyšlo v listopadu 2010 a vzhledem k tomu, že ČAJ vychází každý měsíc, trvalo to jen něco málo přes dva roky a dosáhli jsme další postupné mety, tedy č. 75. A tak si dovoluji připomenout naše hosty a ty, které jsem vyzpovídal:

č.51 - prosinec 2010: Host - Richard Vysloužil (Přerov)

č.52 - leden 2011: Host - Hana Eva Meierová (vl.jménem Hana Křivánková z Pardubic), rozhovor Zora Šimůnková (Praha)

č.53 - únor 2011: Host - Ivo Fencel (Plzeň), rozhovor Bohumír Procházka (Jičín)

č.54 - březen 2011: Host - Ivana Blahutová (Brno), rozhovor Jindra Lírová (Mělník)

č.55 - duben 2011: Host - Ján Pochanič (Michalovce, Slovensko), rozhovor Josef Jindra (Sobotka)

č.56 -květen 2011: Host- Daniel Pískovský (Odolena Voda), rozhovor Dana Beranová (Řeheč)

č.57 - červen 2011: Host - Vítězslava Felcmanová (Praha), rozhovor Václav Teslík (Kozojedy)

č.58 - červenec 2011: Host - Jiří Wilson Němec (Litovel) , rozhovor Jiří Bruthans

č.59 - srpen 2011: Host - Taťána Nováková (Ústí nad Labem), rozhovor Ivana Blahutová (Brno)

č.60 - září 2011: Host - Ivona Březinová (Praha), rozhovor Ilona Pluhařová (Valdice)

č.61 -říjen 2011: Host - Jaromíra Slezáková (Otrokovice), rozhovor Andrea Sasínová (Praha)

č.62 -listopad 2011: Host - Karel Jaromír Erben (Miletín), rozhovor Václav Franc (Nová Paka)

- č.63 - prosinec 2011: Host - Zdeněk Rieger (Mělník) , Draga Zlatníková (Jičín)
č.64 - leden 2012: Host - Jon Davis (Američan žijící v Praze), rozhovor Petr Veselý (Hořice v Podkrk.)
č.65 - únor 2012: Host - Jiří Faltus (Lanškroun), rozhovor Věra Kopecká (Křinice u Broumova)
č.66 - březen 2012: Host - Dana a Pavel Šubrtovi (Mladá Boleslav-Kosmonosy), Zuzana Jirsová a Pavlína Wünschová (Hořice v Podkrk..), rozhovor Alois Marhoul (Čisovice)
č.67 - duben 2012: Host - Otto Hejnic (Liberec), rozhovor Jana Jirásková (Chrudim)
č.68 - květen 2012: Host - Kamil Princ (Nymburk), rozhovor Martina Bittnerová (Neratovice)
č.69 - červen 2012: Host- Milan Dušek (Žamberk), rozhovor Ján Cíger (Martin, Slovensko)
č. 70 - červenec 2012: Host - Zdeněk Jirásek (Slatiňany), rozhovor Jan Řehounek (Nymburk)
č. 71- srpen 2012: Host - Iva Tajovská (Pardubice), rozhovor Oldřich Suchoradský (Mlýnec u Kopidlna) a Milan Hodek (Praha)
č. 72 -září 2012: Host - Josef Lukášek (Rychnov nad Kněžnou), rozhovor Stanislav Rudolf (Brandýs nad Labem)
č. 73 -říjen 2012: Host - spolek Mělnický Pegas a Alena Krtilová (Mělník), rozhovor Zdenka Líbalová (Mělník)
č. 74 -listopad 2012: Host -Taťána Králová (Praha), rozhovor Jiří Šandera (Milonice u Blanska)
č. 75 - prosinec 2012: Host - Jan Lipšanský (Praha), rozhovor Nad'a Hamanová (Pecka)

Celkem bylo v rubrice "host" představeno za více než deset let od října 2002 - 82 autorů a autorek (nepočítám Karla Jaromíra Erbena a dívky, které uspěly v literární soutěži z Hořic- viz číslo 66). Krom toho bylo v rubrice rozhovor představeno dalších 7 lidí, kteří dosud v ČAJi nebyli (např. jako hosté), takže suma sumárum mimo členů spolku je to skoro devět desítek literátů, kteří mají v ČAJi svoji stopu.

Potěšitelné je, že mám stále další nabídky a zásobu autorů, horší je to už s příspěvky členů spolku. Jsem rád, že mi píší i lidé mimo spolek maily, kde uvádějí, že sledují naše stránky na internetu (viz www.ikobra.cz) a docela nedávno jsem se na vlastní kůži přesvědčil, že vědí, s kým jsem např. rozmlouval v rubrice rozhovor, což je velmi potěšující.

Snažím se opravdu představovat lidi z celé republiky (občas i trochu mimo), tak abych nevynechal žádnou oblast. A záběr lidí je velký, od začínajících autorů publikujících na regionální úrovni, po skutečné osobnosti. Velmi si cením, že jsem mohl vést rozhovor např. se Stanislavem Rudolfem a věřím, že

naše spolupráce přinese i v příštím roce svoje další ovoce.

Ukázalo se, že bylo dobré přejít na formát A5, který je čtenářsky přitažlivější a musím napsat, že i pro mě jednodušší na zpracování. Přitom se množství informací nijak nesnížilo, řekl bych, že spíše naopak, takže máme i rekordní čísla co do počtu stránek (např. v srpnu a září 2012).

Takže se můžeme pustit směle do další pětadvacítky, která nás přiblíží ke stovce. Ta by měla vyjít, pokud nepolevím v redakční práci, v lednu 2015. Ale do je přece jen ještě daleko. Podívejme se raději na rok 2013. Jako upoutávku uvedu, že se v tomto roce podíváme trochu víc na Slovensko. Jednak díky 20.výročí rozdělení Československa, abychom zmapovali, jak se žije našim východním sousedům. Zároveň je Slovensku věnován i pražský veletrh v květnu a na podzim uběhne 10 let od našich prvních kontaktů s literáty z Martina. Takže těch důvodů je víc než dost. A snad neprozradím příliš, když uvedu, že v lednu představím jako hosta Paľo Garana a rozhovor jsem vedl s tajemníkem Spolku slovenských spisovatelů Pavlem Janíkem.

Pochopitelně, že navštívíme i jiná města, ale Slovensku bych chtěl věnovat asi 3-4 čísla v roce 2013, přiblížit tamní současnou tvorbu a představit i osobnosti literárně - kulturního života.

Chtěl bych také pokračovat v představování jednotlivých spolků a klubů v naší republice (jako jsem začal v říjnu v Mělníku).

Zcela určitě budou pokračovat rozhovory se zajímavými lidmi, nejen spisovateli. Mám v hledáčku i nakladatele a vydavatele, knihovnice a vůbec všechny zajímavé lidi z regionu i celé republiky. Tak trochu jsem omezil rubriku "anketa", ale určitě se občas v ČAJi objeví, i když nebude pravidelnou součástí.

A mám ještě další nápady, ale ... nechte se také trochu překvapit!

Vše dobré v roce 2013 a ať vám ČAJ stále chutná!

Váš Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.75 ,prosinec 2012, ročník XI

Vydáno 5. prosince 2012 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!